

On silti erehdys luulla valikoi-
man toimivan jonkinlaisena bien-
naalin minikopiona. Oikeastaan
kysymyksessä on uusi näyttely, jo-
ta pitää tarkastella itsenäisenä ko-
konaisuutena. Pelkästään miljöön
ja ripustuksen vaihtaminen muut-
taa ratkaisevasti näyttelyä, saati
ankara karsinta.

Raisiimman ekspressionismin
puuttuminen merkitsee suomalaisen
yleisön kannalta hienoista pet-
tymystä. Meillähän on omasta ta-
kaa ärhäkkäitä siveltimen käyttä-
jiä, ja lähivertailut olisivat varmasti
avanneet kiintoisia näkymiä.

Pariisin biennaalin päävaltuutet-
tu Georges Boudaille saattoikin
hiukan ylpeillä sen vuoksi, että
"hänen näyttelynsä" esitteli uuden
ekspressionismin jo kaksi vuotta
sitten, vähän ennen kuin Zeitgeist
alkoi leijua tunnustettavana pilvenä
Euroopan yllä.

Pääosa biennaalin teoksista
koostuu eurooppalaisesta taiteesta,
mutta esimerkiksi latinalaisen
Amerikan maat ovat saaneet vah-
van edustuksen. Tämä heijastuu
myös Suomeen tullessa kokoel-
massa.

Missä pahat teot

Saksalainen ekspressionisti Ernst
Ludwig Kirchner lausui aikanaan
taiteen ytimen piilevän tarkoituk-
sen ja moraalin tuolla puolen.
Kirchner ja niin monet muut ovat

Haarautuvien poikujen puutarha

KUVAT

**XII Pariisin biennaali. Kan-
sainvälinen nuorten taiteilijoi-
den näyttely Sara Hildénin taidemuseossa 27. 2. saakka.
Näyttelyn ovat järjestäneet
Pariisin biennaalin toimisto,
Suomen Taiteilijaseura sekä
Sara Hildénin taidemuseo.**

Nietzscheä muistaen yrittäneet kar-
istaa niskoiltaan sovinnaisuudet ja
antautua pelkästään määrittämät-
ömälle rajat rikkovalle taiteelle.

Aika ajoin näyttääkin siltä, että
tarkoituksen ja moraalin viimeises-
tä oljenkorresta, hyvästä mausta,
päästään raikkaasti eroon. Kestää
kuitenkin vain hetken ja uusi tar-
koitus ja moraali sulkevat syliinsä
eilispäivän "pahat teot". Näitä te-
koja Sara Hildénin museosta ei
nyt löydy, vaikka mielihyvin soisi
tilaa vastarannan kiiskille.

Mahdollisesti vaaka kallistuukin
päinvastaiseen suuntaan. Ainakin
ranskalaisen Claude Levequen
teosta *Kadotettu onni*, "Teora"
katsellessa uumoilee, että tarkoitus
ja moraali saattavat jälleen nousta

arvossa. Taideteokset ehkä ryhty-
vät taas kuljettelemaan viisaita sa-
nomia, osallistuvat suuriin asioihin
ja jopa värittyvät poliittisesti.

Tiedotusvälineiden nopeutta-
massa maailmassa 15—20 vuoden
sykli kahden samantyyppisen suun-
tauksen välillä on melko pitkä. Sen
verran kuitenkin tarvitaan, että
uusi sukupolvi ehtii päästä läh-
tökuoppiin ja todeta, että vanhat
parrat haukottelevat katsomossa.
Tästä ristiriidasta onkin sitten he-
delmällistä rullata eteenpäin.

Meksikolaisen Carlos Aguirren
teoksessa näkyy selviä osallistumi-
sen piirteitä, ja vielä vahvemmin
ne ilmenevät chileläisen C.A.D.A.
ryhmän suuressa seinän peittävässä
valokuvateoksessa. Myös länsisak-
salaisen Hartmut Neumannin maa-
lauksista voi lukea kriittisiä sävyjä,
mutta ne on tulkittava lähinnä so-
siaalisten arvojen ironiaksi eikä
osallistumiseksi.

Sielun repaleita

Mielestäni Neumann on näytte-
lyn keskeisimpiä taiteilijoita. Hän
sekoittaa maalauksiinsa tyyllisesti
ristiriitaisia elementtejä, maustaa
ne hienosti yhteen niin värein kuin

siveltimen vedoin, ja luo kokonai-
suudesta taidokkaan ekspressiivi-
sen pyttipannun. Eilispäivän aro-
mit häviävät ja edessämme on an-
nos tämän päivän ihmiskuvaa. Se
kertoo huumorin elkein levotto-
masta ihmisestä, joka näyttää ole-
van vailla kiintopistettä muttei
vailla ominaisuuksia. Itse asiassa
ominaisuuksia hänestä löytyy lii-
kaakin, kuin tilkkuja repaleisesta
täkistä.

Neumann on ihmisilleen pikkui-
sen häijy, mutta ei niin julma, että
hänen asettamaansa peiliä karttai-
si. Lähimmäisensä siitä totta kai
tunnistaa, ja hyvä olisi peilata vä-
hän itseäänkin.

Meitä suomalaisia on viime ai-
koina johdatellut intialaisen maail-
man ymmärtämiseen hieno kirjaili-
ja Salman Rushdie. Hänen romaani-
nissaan *Keskijön lapset* kerrotaan,
miten kulttuurit törmäävät, niten

kotilaakso ottaa vastaan Heidel-
bergissa lääkäriksi koulutetun ve-
sansa.

Lyhyesti sanoen laakso kopaut-
taa lääkäriä nentään tämän laskeu-
tuessa rukoilemaan, eikä sen jäl-
keen sovittelusta ole apua. Sara
Hildénin taidemuseossa törmäys
tapahtuu aivan toisin.

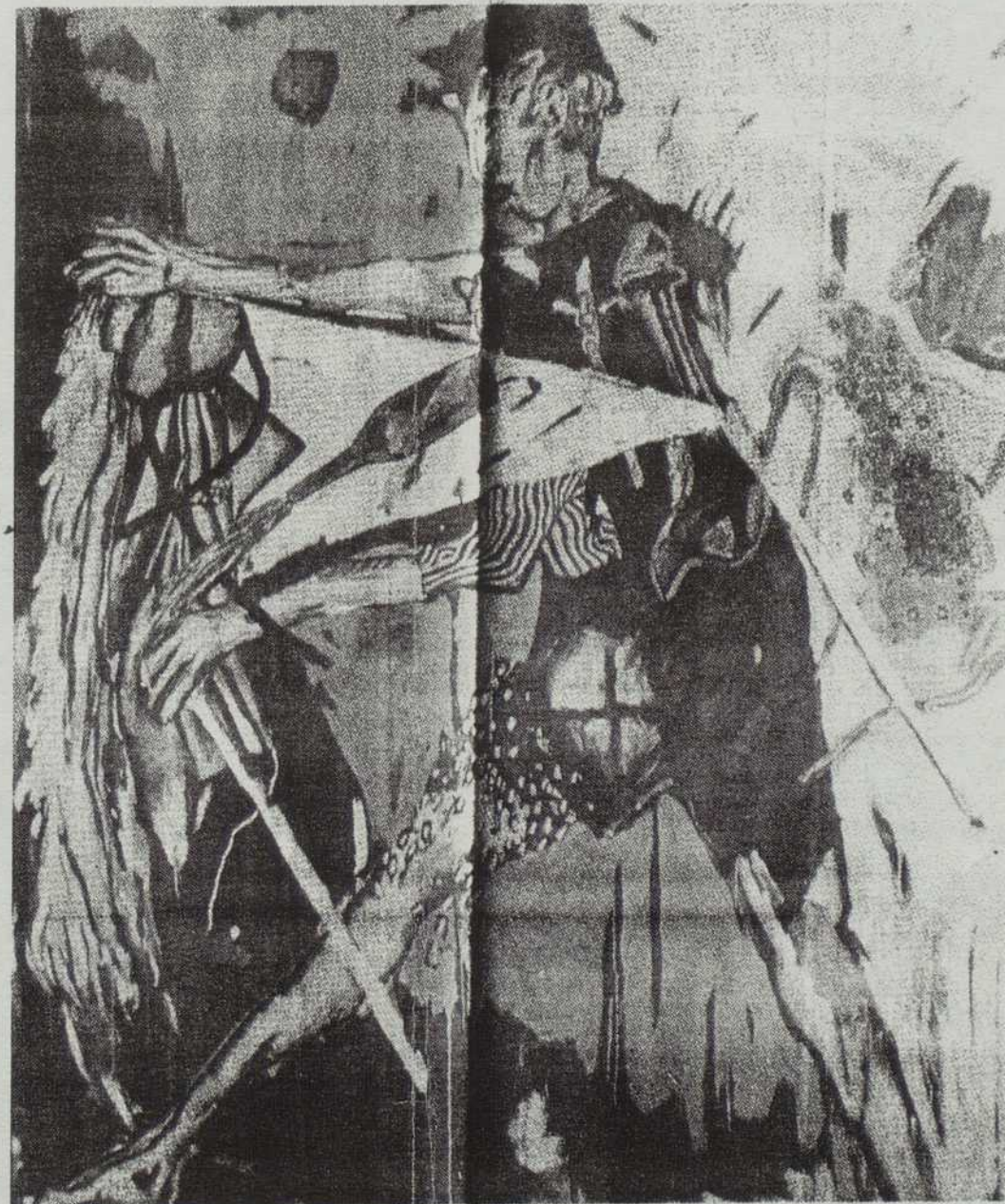
Sensuellit ihmeet

Bombayssa syntynyt englantilai-
nen Anish Kapoor tuo sananmu-
kaisesti jalkojemme juureen Intian
sensuellit ihmeet. Kapoorin väri-
kylläiset veistokset ovat yhtä aikaa
temppeleitä, kasveja, vuoria ja
eroottisia symboleja. Näiden uh-
keiden esineiden pehmeä ja inten-
siivinen väri ilto johtuu niiden

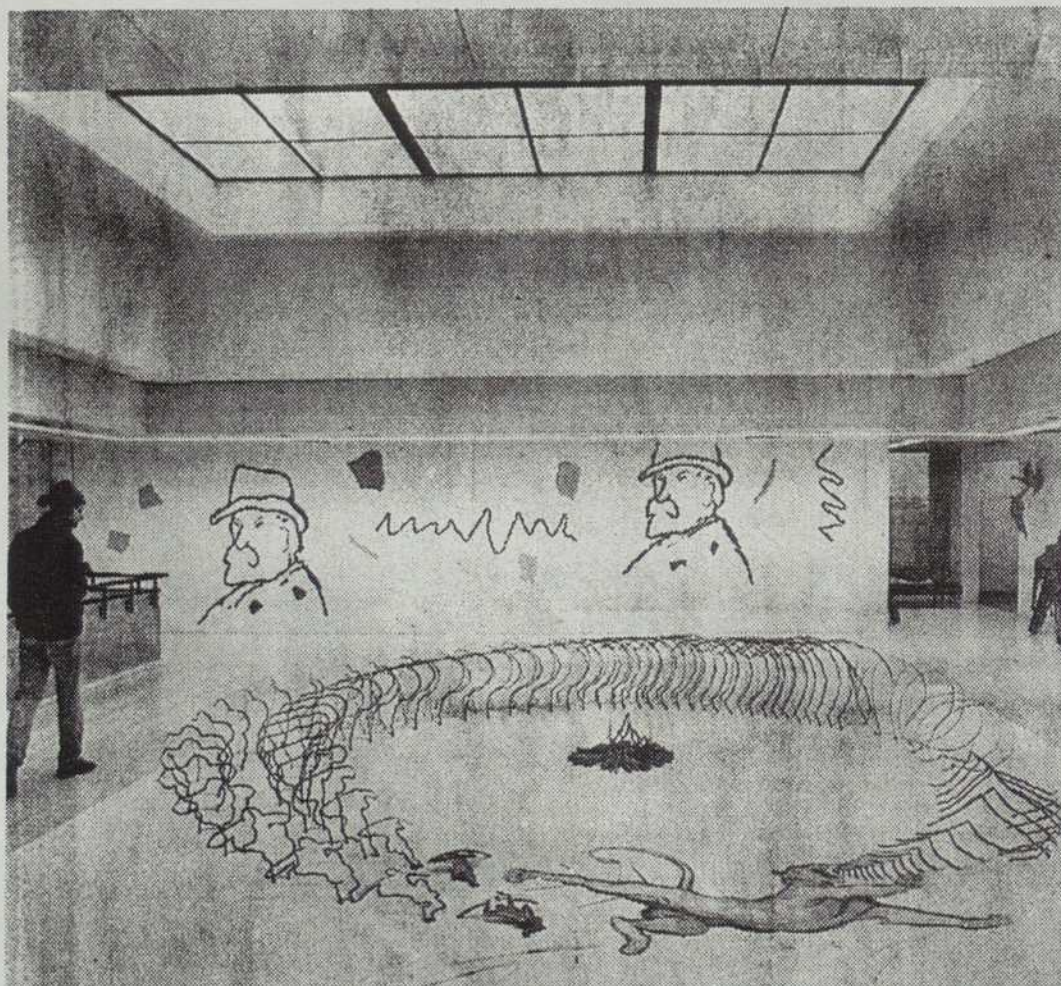
pinnalle sirotetuista värijauhoker-
roksista. Ne synnyttävät vahvan
aistillisen tunnun samalla kun veis-
tosten muodot vihjaavat, että ne
toimivat yhtä paljon sisäisinä kuin
ulkoisina objekteina.

Jos Intia on satu tai myytti, Ka-
poor kertoo sen unohtumattomasti.

Eksoottisia värähdyksiä sisältä-
myös ranskalaisen Michel Paysan-
tin installatioon nimeltä *Tiikerin
metsästys*. Se koostuu ohuesta pel-
listä leikatuista avonaisista silue-
teista, jotka muodostavat aaltolina
etenevän sarjan Tiikerin karjah-
duksesta metsästäjien hahmoihin.
Teos sitoo nokkelasti tiikerin ja
metsästäjät samaan luonnon kier-
tokulkuun tai metafysiiseen ympy-
rään, miten haluatte, keskellä pa-
laa nuotio, elämän perimmäinen
liekki ja napa.

Hartmut Neumannin maalaus Hän on utelias ja puhtia täynnä.

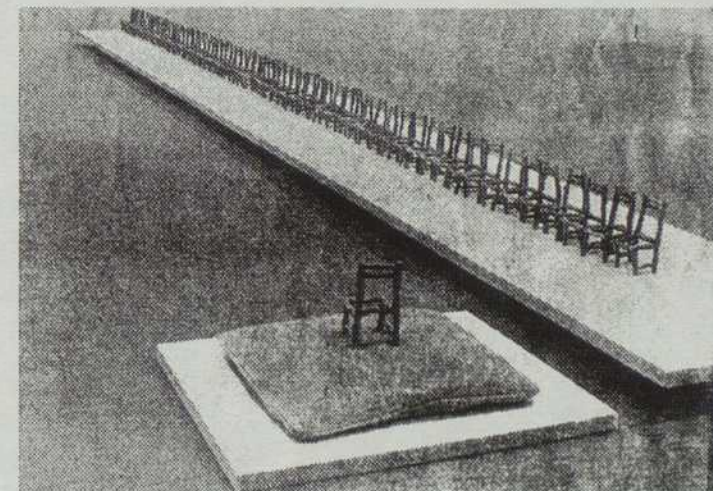
Etualalla Michel Paysantin Tiikerin metsästys ja takaseinällä Rolino Gasparin muovailuvahateos. Oikealla Jean-Baptiste Armanin maalattuja veistoksia.

Paysantin installatio ei ole pel-
kästään nokkela, se on myös vi-
suaalisesti kutkuttavan kaunis.

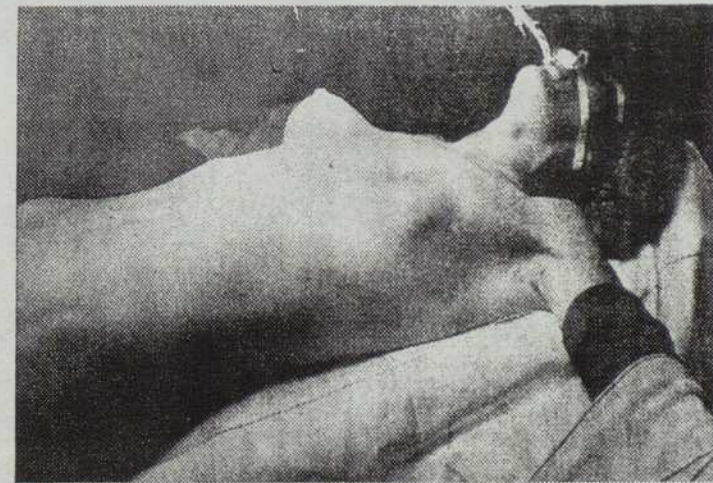
Ikuisuutta vastaan

Kunnon taideteos kestää ikuisesti,
se kelpaa sukupolvesta toiseen
niin ihmisille kuin jumalille. Näin-
hän sitä haaveillaan ja aiheutetaan
yhä edelleen päänsärkyä taiteili-
joille. Kapina ikuista taideteosta
vastaan on kuitenkin pysyvä ilmiö,
ja tietysti sille on koitunut sanan-
saattajia myös tähän biennaaliin.
Herkullisin ikuisuuden vastainen
oivallus kuuluu ranskalaiselle Rolino
Gasparille. Hän on muovailut
teoksensa muovailuvahasta suo-
raan seinälle. Katso kuvaa.

Gaspari on siis näppärästi ro-
muttanut pysyvän taideteoksen,
mutta samalla hän on melkein on-
nistunut ikuistamaan taiteilijan ja
taideteoksen suhteen. Teosta ei
synny, ellei tekijä saavu paikalle
käsittelemään vahapakettia. Philip-
pe Favierin siirtokuvakollaasit ei-
vät ole yhtä riippuvaisia taiteilijas-
taan, mutta viisas tekee itsensä
välttämättömäksi myös tässä kol-
laasin jalossa alalajissa. Matkusta-

Suk-Choul Jin teos Reaktio (Tuoleja).

Sophie Ristelhueberin valokuvasarjan kuva.

takoon lyhykäiseen pöytäkirjan
listaan.

Ludo Geysels (Belgia): Etnogra-
fisia fiktoita värivalokuvina.

Pablo Ortiz Monasterio (Meksi-
ko): Etnografisia faktoja mustaväl-
koisina valokuvina.

John Audun Hauge (Norja): Et-
nografisia esineitä, fiktiivisiä tila-
teoksia.

Sophie Ristelhueber (Ranska):
Valokuvia body artin tapaan. Ette-
hän pelkää anestesiaa.

Suk-Choul Ji (Etelä-Korea):
Tuoleja nokkimisjärjestyksen mu-
kaan, tilateos.

Kathy Prendergast (Irlanti):
Egyphtiläisittain maalattuja pylväi-
tä. Kommentteja teokseen Seitse-
män viisauden pylvästä.

Jne.
Mutta kuinka selviytyvät suoma-
laiset kansainvälisessä seurassa!

Hyvin.
Matti Aihon bambusäleistä teh-
dyt veistokset tuntuvat yhtä nautit-
tavilta kuin renessanssimaalari
Paolo Uccellon intohimoiset pers-
pektiivituokielmat.

Marija Mäkelän hillitty infor-
malismi vakuuttaa ja Leena Luos-
tarisen kissaeläimet tenhoavat.

Olli Lyytikäisen yhden yön työ
liikkuu kahden merkityksen tasol-
la. David Hockney käyttää samaa
polaroid-kollaasin menetelmää.

Marija Kanervon köysisommitel-
mat eivät vielä ole löytäneet osu-
vaa kohtaa tarkoituksen ja mora-
alin tuolla puolen.

MARKKU VALKONEN